

РОЗДІЛ 1

Гвен навчалася в старших класах, коли натрапила на рядок із п'єси Шекспіра¹ — нібито музика живить кохання. Прочитавши його вперше, шістнадцятирічна підлітка подумала: мабуть, її життя рухається як треба. Тоді Гвен щонайменше п'ять років опановувала скрипку, потроху вивчала свою партію в Симфонії Брамса № 2 й мріяла вступити до Джульєрдської школи², де б закохалася в якогось музиканта, і вони вдвох, як-то кажуть, створювали б солодку музику до кінця своїх днів.

Наразі Гвен уже одинадцять років відіграла на інструменті, а з великим коханням так і не склалося — жодної історії! І вона вирішила, що Шекспір, мабуть, зморозив дурницю.

Водій *Uber* сповільнився й обернувся до неї на задньому сидінні.

— Тут?

Гвен витягла дешевий навушник із вуха, перериваючи гудіння електровіолончелі в кавер-версії гурту *Imagine Dragons*³, і зиркнула в тоноване вікно.

¹ Ідеться про п'єсу «Дванадцята ніч, або Що собі хочете». — Тут і далі прим. пер.

² Джульєрдська школа — один з найбільших американських вищих навчальних закладів у галузі мистецтва, розташований у нью-йоркському Лінкольн-центрі.

³ *Imagine Dragons* — відомий американський попрок-гурт, утворений 2008 року в Лас-Вегасі, штат Невада.

Овва, який особнячок.

Або радше палац.

Поглядом ковзнула по працівниках кейтерингу й асистентах флориста, які швендяли під'їзною доріжкою. Зрештою побачила лакея; той крокував до її автівки. Бісовий лакей? Посеред Нью-Джерсі?

— Гадаю, так! — відповіла Гвен. — Дуже дякую. П'ять зірочок по всіх пунктах.

Ухопила футляр зі скрипкою і пояснила лакею, що вона одна з персоналу, тож не варто притримувати для неї дверцята. Потім поправила чорну сукню й вислизнула із седана.

Гвен одразу витріщилася на два поверхи білосніжної цегли, що розкинулися на галявині. Будівля могла зайняти половину міського кварталу на Мангеттені, але тут, у передмісті Нью-Джерсі, здавалася величною. Притиснувши футляр зі скрипкою до стегна, вона відкинула з очей темно-руду гривку й попрямувала за рештою працівників по під'їзній доріжці на задній двір.

Або в парк.

Певно, аж національного значення.

Гвен стояла, роззявивши рота, і дивилася на м'яку траву, старанно висаджені дерева, ставочок і... лебедів? Живих лебедів? Вона й раніше грала на весіллях у внутрішніх двориках, але не таких, як цей. Ліворуч від неї, поблизу гаража, що вміщував три автівки, була гостьова зона — із танцмайданчиком і двадцятьма круглими столиками. Попереду, навпроти рядів стільців, гордо височіла розкішна квіткова арка, а праворуч на галявину викотили чорний рояль *Steinway*. Темношкірий хлопець, що сидів за клавішами, помахав їй — це Джейкоб, її сусід по квартирі, найкращий друг і дуетний партнер.

Повернувши до нього, Гвен перевірила час на телефоні. П'ятнадцята нуль сім.

Вона ніколи не запізнювалася. Вважала це принизливим.

Громадський транспорт Нью-Джерсі підклав їй свиню, тож довелося бозна-звідки викликати *Uber*, аби тільки вчасно прибути на місце. Поїздка обійшлася в половину суми, яку мали заплатити за сьогоднішню роботу, та що вдієш. Гвен не хотіла зіпсувати командну репутацію — попереду чекали інші висококласні весілля.

— Ласкаво прошу додому, дорохенька, — піддразнив Джейкоб, коли вона підійшла. Він мав ефектний вигляд у сірих штанах і чорній сорочці із засуканими до передпліч рукавами.

— Дорохенький, хочу цей будинок, — прощобетала Гвен із величним трансатлантичним акцентом, який копіювала щоразу, як вони прогулювалися мальовничими околицями. — Накажи Гарольду зробити пропозицію щодо купівлі. Байдуже, скільки коштуватиме!

— Я переглядав його на *Zillow*¹, поки їхав сюди, — сказав Джейкоб, його карі очі сяяли від жаги. — Вісім спалень, Гвен. *Вісім*.

— Яка вартість?

— Не скажу. Інакше зомлієш.

Гвен пирхнула й дістала теку. Пюпітр для неї вже поставили, як і стілець, тим самим знявши з розгляду питання, що краще — сидіти чи стояти.

Джейкоб здобув цю роботу лише минулого тижня. Початково запрошений дует скасував виступ, позаяк хтось

¹ *Zillow Group, Inc.* — американська компанія, що займається ріелторськими послугами.

із них зламав зап'ясток, й асистент весільної розпорядниці останньої миті відшукав заміну. На щастя, Гвен не мала планів на суботу, а тут ще й шалені гроші платили.

— Щойно підходила весільна розпорядниця. Я сказав, що твій *Uber* уже підрулює, тож радий, що не збрехав.

— Дуже розгнівана? — Гвен розкрила футляр зі скрипкою.

— Не дуже, але є тут одна подружка нареченої, яка багато на себе бере, — Джейкоб зневажливо махнув рукою. — Вона допитувалася, чому я не починаю грати, а я такий: «Може, не пхатимемо носа в чужі справи, Челсі?».

З уст Гвен зірвався смішок.

— Ти справді так сказав? — запитала вона.

— Ще б пак! Хай спершу виправить те гніздо в себе на голові, а вже потім ставить тут запитання.

Гвен всміхаючись роззирнулася довкола, а тоді добряче сьорбнула води зі своєї фляжки. Повітря сповнювала прохолода, але сонце стояло прямо над головою, тож вона зраділа, що нанесла сонцезахисний крем, щоб не зчервонітись як помідор.

Гвен любила музикувати на весіллях, уважала це справжнісіньким святом. Адже то була не лише гра на скрипці в гарних місцях, а й грубі гроші. До того ж вони з Джейкобом підтримували одне одного, виконували провідні партії по черзі, — замість того, щоб почуватися одиницями у великому гурті. Втім, щодо останнього Гвен, звісно ж, була не проти. Вона нізащо не проміняла б роботу в *Manhattan Pops* — найбільшому оркестрі популярної музики в США. Та сольна гра перед публікою дарувала незрівнянні відчуття. Гвен любила натовп. Що ж до весіль, вони її зазвичай не напружують. Тут Гвен не намагається когось вразити, а просто грає.

— Гей, — мовив Джейкоб, кивнувши на трійко жінок; дві з них були убрані в сукні подружок нареченої. — Бачиш подружку нареченої, брюнетку? Це Челсі — ну, та, що надто допитлива. А малявку бачиш? Ну, шатенку, у якої такий класний богемно-відьомський вигляд? Це розпорядниця. А подружку нареченої, білявку? Ти її хіба не впізнаєш, га?

Гвен знизала плечима.

— Це Гейзел Рене. Модель. Має власну лінію косметики й усяке таке. *А ще* вона днями знялася у фільмі.

Гвен озирнулася на білявку, перш ніж сказати:

— Круто.

— Круто?! — ахнув Джейкоб. — Гвен, ти уявляєш, як я хвилююся? На цьому весіллі може бути *хто завгодно!* Воно прямо-таки грандіозне!

Гвен теж почувалася трохи не у своїй тарілці, але не дозволяла нервам узяти гору. Вона не встигла відповісти, як помітила, що розпорядниця прямує просто до них.

— Привіт, ти, мабуть, Гвен? Мене звуть Ама Торрес, — «малявка» здавалася зовсім юною, але навряд чи це було так. З огляду на її рішучість, Амі ближче до душі було розпоряджатися не весіллям, а ядерними ракетами.

Гвен потиснула розпорядниці руку.

— Перепрошую, що запізнилася на кілька хвилин.

— Та не переймайся, — відповіла Ама з такою холодною усмішкою, що Гвен подумки зареклася більше ніколи не потрапляти в халепи. Розпорядниця поглянула на годинник. — Маємо ще приблизно двадцять хвилин до появи перших гостей, тож можете використати цей час, як забажаєте. Мої помічники метушаться довкола, тому якщо знадобиться щось, не соромтеся звертатися до них. — Ама мала такий вигляд, ніби збиралася розвернутися й помчати